

Világosságot vinni a magányba Pozsonyban

A Pozsonyi Ister Kollégiumban elhatároztuk, hogy egyedül élő idős emberekkel fogunk közösen időt tölteni. Ez az ötlet, amit először egy nemes áldozatnak gondoltunk, amelyet másokért teszünk, végül egy olyan tapasztalattá vált, amely valójában minket tett gazdagabbá.

2019.02.21.

Változtatni szerettünk volna a világon, és erre Ferenc pápa inspirált minket. Nagyon sokszor hallottuk a homíliáiban, hogy a mai kor legnagyobb betegsége a magány. A világunkban nagyon sok az elhagyatott ember, akinek senkije sincsen. És ez a jelenség nem csak távoli országokban jellemző, amelyek háborútól szenvednek, vagy ahol nincsen béke. Ezek az emberek köztünk élnek. Éppen ezért a pozsonyi Ister egyetemi kollégiumban úgy döntöttünk, hogy mi leszünk az orvosság, amely legyőzi ezt a betegséget.

Így történt, hogy megszületett a „*Tudom, mi az orvosság*” program. Látogatni kezdtünk idős embereket, és rájöttünk, hogy a kollégiumunk közelében nagyon sok lakásban élnek nagyszülők, teljesen egyedül.

Néhány ismerősön és a Karitászon keresztül szert tettünk egy olyan

listára, amelyen azok az idős emberek szerepeltek, akiknek a társasága lehetünk. A projektünket több iskolában is bemutattuk Szlovákiában, hogy minél többen részt tudjanak benne venni. Lassan létrejött egy 14-25 év közötti lányokból álló csapat, és el tudtuk kezdeni a programot.

Felismertük, hogy az idő érték

Az első év során minden héten ellátogattunk egy idősothtonba, és bár az első látogatások nem voltak könnyűek, mert az idősek bizalmát el kellett nyernünk, de ahogyan egyre gyakrabban láttak minket, barátokká váltunk.

Ezeknek a látogatásoknak köszönhetően rájöttünk, hogy milyen nagy segítség az, amit mi nyújtani tudunk, és hogy ezek az emberek milyen nagyra értékelik azt az időt, amit velük töltünk. Emiatt jobban odafigyeltünk annak a

megszervezésére, hogy időt találjunk ezekre a találkozásokra, ami sokszor, főleg a vizsgaidőszakokban nem volt könnyű feladat.

Idén csatlakoztunk a Pozsonyi Egyházmegye egyik programjához. Nekik volt egy listájuk azokról az egyedül élő idős emberekről, akiknek nagy örömet okozna, ha lenne társaságuk. Amikor az egyik szervezőjünkkel beszéltünk a programunkról, azt mondta, hogy mi tökéletesen kiegészítjük azt a célt, amit ők is szeretnének elérni. Így történt, hogy kis csoportokat alkotva elkezdtük ezeket az egyedül élő idős embereket látogatni.

Az egyik lány a csoportból, aki részt vesz a programban egy nap azt mondta: „Mindig is szerettem volna valami olyan dolgot csinálni a szabadidőmben, aminek van értelme, valamit tenni szerettem volna másokért. Amikor ezekkel az

idős emberekkel találkozom, nagyon jól érzem magam velük, és utána mindig nagyon boldog és elégedett vagyok.”

Amikor megérkezünk, egyből elkezdünk beszélgetni, mondhatjuk azt is, hogy már barátok vagyunk. Ema Skaliková, aki szintén részt vesz a programunkban hozzátette: „Sokszor, amikor idejövök, alig van erőm, de itt mindig feltöltődöm.”

Többet kapunk, mint amennyit adunk

A látogatásaink során mindig megállapítjuk, hogy milyen kevés is elég ahhoz, hogy másokon segíteni tudjunk. Ez tölt fel minket energiával, hogy folytatni tudjuk. Látjuk, hogy ezáltal – bár kis dolognak tűnhet – meg tudjuk változtatni a körülöttünk lévő világot, és egy jobb helyé tudjuk tenni.

Ezt fejezte ki Laura Ocilková, a programunkban részt vevő egyik fiatal is: „Azt gondoltuk, hogy egy nagy áldozatot hozunk és helyette mi kaptunk, nagyon sokat... Az idős nénik elragadóak, nagyon szép dolgokról mesélnek nekünk, és valójában mindez minket tesz sokkal gazdagabbá.”

A program, ami egy önkéntes feladatként indult, végül egy alapvető segítséggé vált a mi magunk számára is. Azzal az elképzeléssel kezdtünk neki, hogy másoknak adhassunk, hogy felajánljuk nekik az időnket, néha úgy gondolva minderre, hogy ezáltal bizonyos módon a társadalmunk adósságát fizetjük meg. Viszont a valóság egészen másképpen alakult. Sokkal többet kaptunk annál, mint amennyit adtunk. Megismertünk idős embereket, akik rövid időn belül a barátaink lettek és a társaink jóban és rosszban. Az orvosság ezért nem

csak az övék volt, hanem nagyobb részt a miénk, mindannyiunké, akik a projektben részt vettünk.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/vilagossagot-vinni-a-
maganyba-pozsonyban/](https://opusdei.org/hu-hu/article/vilagossagot-vinni-a-maganyba-pozsonyban/) (2025.03.24.)